Pregaria.cat

Entrada

No sé com explicar-ho

Hi ha gent que quan et parla de la pregària arriba un moment que et diu: no sé com explicar-ho. Sembla que les paraules s'acaben o que no troba les adequades per transmetre la vivència. És normal que passi això.

I per altra banda és important posar nom a allò que vivim. En gran part aquest posar nom és saviesa. Sense nom pot haver-hi desconcert i la sospita de que tot ha sigut imaginació.

Encara que totes les situacions són diferents, i cada persona és un món, potser sí que trobaríem algunes vivències que s'aproximen a aquesta dificultat de comunicació que experimentem amb la pregària.

Unes vegades no es pot explicar perquè ens pot haver afectat als sentiments més íntims i personals. Com s'expliquen els sentiments? Potser es poden comparar, simbolitzar, expressar-se en alguna forma d'art o poesia... i sempre restarà curt i poc precís. Però quan ho tornis a llegir, a escoltar o mirar, és possible que aquella vivència d'alguna manera retorni a la memòria. Tot ajuda a l'agraïment.

Altres vegades ha estat com una llum que ha il·luminat la ment. Coses que havies meditat o escoltat molts cops tenen una major intel·ligència, es fan entenedores, no tant per una llarga disquisició, sinó com un raig de sol que entra per la finestra. La llum no es pot explicar, però la realitat il·luminada es pot intentar descriure.

Hi podríem anar afegint situacions ben diverses: moció de dolor intens, joia, pau, serenitat, fe pura i dura, ... tot plegat en general són ressonàncies d'una realitat més fonda: la trobada amb el Senyor. Aquesta és la qüestió fonamental. Les ressonàncies són molt complexes d'explicar, però la trobada sempre es por convertir en una oració d'acció de gràcies.

En resum. És bo trobar formes d'expressar la pregària, sense posar-se nerviós. És bo, perquè essencialment és una qüestió d'amor. I en els temes del cor els mots també són importants.

Jesús Renau sj